

mur, quia, si loquamur de actione ipsa, prout significatur per diversas voces, tantum ratione et modo significandi et concipiendi distinguuntur, ut Cajetanus concedit, et per se satis constat. Si autem loquamur de relatione unionis comparando illam ad actionem vel mutationem, seu fundamentum proximum, quodcumque illud sit (de hoc enim dicemus disputat, sequenti), sic coincidit quæstio hæc cum generali quæstione metaphysica de distinctione relationis a suo fundamento, quæ non est hoc loco disputanda. Ego vero sentio esse quidem distinctionem aliquam ex natura rei, non quidem tanquam rerum omnino distinctarum, sed tanquam formalium rationum diversarum, seu tanquam modi, et rei cuius est modus.

DISPUTATIO VIII.

In quatuor sectiones distributa.

QUID INCARNATIO SIT.

Ex præcedente disputatione duò sumere licet, quæ ad essentiam incarnationis explicandam conferent. Primum est, incarnationem esse quamdam actionem realem, vel certe in hoc perficiendo mysterio hujusmodi actionem intervenisse, quod est per se evidens; quia, cum in hoc mysterio sit in rerum natura novum aliquid, quod antea non erat, necesse est per aliquam actionem esse factum; nam si Verbum caro factum est, aliqua certa actione factum est, quam appellant Concilia unionem carnis ad Verbum, ut constat ex Concilio Ephesino, cap. 13, et quinta Synodo collat. 8, cap. 4 et 8. Secundum est, hanc actionem seu unionem esse durarum substantiarum conjunctionem, Verbi, scilicet, et humanæ naturæ, ex quibus componitur hic homo Christus. Ex quo colligitur, hanc actionem non posse esse per veram inhaesionem actualem unius ex prædictis extremis ad alterum, quia neutrum potest alteri proprie inhaerere, etiam si cum illo possit realiter uni. Superest ergo declarandum qualis sit hæc unitio, et quem terminum formale habeat, ad quem tendat, et quem terminum a quo, quidve per eam ipsis extremis addatur, quæ inter se uniuntur, et hinc tandem satisfiet difficultatibus quæ circa hoc mysterium occurrere solent.

SECTIO I.

Utrum incarnatio sit actio tantum umens humanitatem Verbo, vel etiam sit producens ipsam humanitatem in rerum natura.

1. *Quot modis unio fieri queat.* — Tribus modis intelligi potest actionem aliquam unire duo extrema. Primo, producendo totum compositum, simulque cum illo comproduendo utrumque extremum componens totum; hujusmodi est creatio cœli, per quam tam materia quam forma cœli concreantur, et inter se uniuntur. Secundo, potest actio ita unire unum extremum alteri, ut unum eorum supponat, et non producat, alterum vero non solum uniat, sed etiam producat seu comproducat, producendo totum compositum, ita ut producendo uniat, et uniendo producat. Hujusmodi est calefactio, per quam et calor de novo fit, et unitur subjecto quod fit calidum. Similiter actio, qua educitur forma materialis de potentia materiæ, productiva est, et unitiva talis formæ in materia, et cum materia. Tertio, potest esse actio tantum uniens et neutrum extremorum producens in rerum natura, sed solum compositum, quod ex utriusque conjunctione consurgit, qualis est resurrectio. In præsente ergo certum est, actionem, quæ in incarnatione intervenit, non esse primi generis, quia Verbum, quod est alterum extremum hujus unionis, non potest per hujusmodi actionem produci, sed supponitur esse per æternam generationem a Patre. De aliis ergo duobus generibus actionum difficultas non parva est, in quo illorum constituenda sit hæc actio.

2. *Prima opinio.* — Prima sententia est, incarnationem non esse actionem mere unitivam, sed productivam etiam humanitatis, non in se, sed in Verbo. Hanc opinionem non invenio apud Div. Thomam, aut aliquem antiquum Theologorum, sed quidam moderni Thomistæ eam hoc tempore defendant, ut facilius ab humanitate Christi existentiam creatam excludant, et quasi coacti vi argumentorum, quæ contra illam sententiam fieri solent. Potestque hæc sententia suaderi primo ex Leone Papa, epist. 11 ad Julianum, dicente: *Natura nostra non sic assumpta est, ut prius creata post adsumeretur, sed ut ipsa adsumptione crearetur.* Quibus verbis satis formaliter et expresse declaravit, eamdem omnino esse actionem, qua humanitas et assumpta est et creata; fuit ergo illa actio non solum unitiva, sed et productiva animæ seu huma-

DISPUTAT. VIII. SECT. I.

prius natura creata quam unita. Unde confirmatur, quia creatio non potest esse actio distincta ab ea actione qua essentia unitur existentiae; sed incarnatio est actio per quam essentia animæ et humanitatis unitur existentiae, per quam actu existit; ergo illa eadem est creatio ipsius animæ.

3. Secundo probatur eadem minor, quia, quamvis demus humanitatem Christi habere propriam existentiam, tamen illam habet dependentem a Verbo; ergo non potest prius natura existere quam sit Verbo unita. Antecedens patet, quia in hoc consistit substantialis unio humanitatis ad Verbum, scilicet quod ad ipsum dependentia humanitatis terminatur, hoc enim modo omnes Theologi unionem illam declarant; ideo enim dicitur per hanc unionem Verbum uniri humanitati tanquam sustentans illam, quia, nimur, humanitas in existendo pendet in hoc genere a Verbo tanquam a sustentante. Nam, si in existendo non pendet, quanam ratione ab ipso sustentatur? aut in quo pendere potest? erit ergo per se existens, atque adeo subsistens. Dices pendere in unione. Sed hoc non sufficit ut per se non existat, nisi media unione pendeat in sua entitate et existentia, sicut non dicetur anima rationalis pendere a corpore, quia in existendo non pendet, etiam si unio ejus a corpore pendeat. Prima vero consequentia probatur, quia, si humanitas prius natura existit quam uniat Verbo, ergo in illo priori non pendet in existendo a Verbo; ergo; hoc enim signo colligimus animam rationalem non pendere in existendo a materia, quia prius natura existit et creatur, quam uniat materia; et e converso, quia forma materialis vel accidentalis pendet in existendo a subjecto, inde colligimus pendere etiam in fieri, et consequenter non prius natura fieri quam uniat subjecto, nec e converso.

4. Tertio probatur eadem minor, quia anima rationalis, verbi gratia, non est prius creata seu existens, quam subsistens; ergo neque anima Christi prius natura creata est quam unita Verbo, et consequenter non alia actione creata est quam unita. Consequentia est evidens, quia unio seu assumptio fuit in Christi anima loco subsistentiae propriæ, quæ est in aliis animabus. Unde eumdem ordinem habuit illa unio ad existentiam vel creationem illius animæ, quem habet subsistentia propria ad creationem et existentiam propriam aliarum animarum, ut latius infra, q. 6, dicturi sumus. Antecedens probatur, nam creatio proprie ac

formaliter terminatur ad rem subsistentem, ut docet D. Thomas, 4 part., quæst. 45, art. 4, quia illud creatur, quod proprie existit; hoc autem proprie convenit rei subsistenti; ergo non intelligitur aliquid proprie terminare creationem, donec subsistat; ergo non potest anima intelligi prius natura creata quam subsistens. Et confirmatur primo, quia hinc colligunt Theologi, animam rationalem subsistere, quia per creationem fit; si autem creatio præcise terminaretur ad existentiam prius natura quam ad subsistentiam, nulla esset ratio qua probaretur animam rationalem prius natura subsistere, quam uniatur corpori, nam satis esset quod prius natura existeret; ergo signum est creationem formaliter terminari ad rem subsistentem ut sic, et consequenter in Christi anima creationem ejus formaliter terminari ad unionem, per quam illi subsistentia divina communica ta est. Confirmatur secundo, quia forma materialis et accidentalis non prius natura fit quam uniatur subjecto, quia naturaliter postulat modum inhærentiae, ut existere possit; ergo et e converso forma subsistens non prius natura fit existens quam subsistens, quia, ut existat, tam naturaliter postulat modum subsistendi, et ab illo pendet, sicut materialis forma modum inhærendi; ergo similiter in anima Christi non prius natura fit existentia, quam modus unionis ad Verbum, qui illi est loco subsistentiae propriæ.

5. Quarto argumentor, nam unio animæ rationalis ad Verbum non potest esse actio ex presupposito subjecto; ergo non potest esse actio a creatione ipsius animæ distincta. Probatur consequentia, quia creatio proprie est actio quæ fit sine concursu subjecti, ex virtute tantum causæ efficientis. Antecedens probatur, quia nihil potest esse subjectum actionis, nisi quod est subsistens, et ideo materia prima, ut generationi supponitur, dicitur esse subsistens, quia est actionis seu mutationis subjectum.

6. *Secunda opinio.* — *Primus modus probandi hanc sententiam ostenditur inefficax.* — Secunda sententia affirmat incarnationem esse actionem mere unitivam, et ex natura rei esse distinctam a creatione rationalis animæ et productione humanitatis. Hæc opinio sumitur ex D. Thoma, hac 3 part., quæst. 4, art. 2, ubi ait, illud, quod assumitur, debere præintelligi assumptioni, sicut quod movetur localiter, præintelligitur motui; et quæst. 6, art. 3, sentit animam Christi eodem modo et

eodem genere actionis esse creatam, quæ aliæ animæ rationales. Et ita etiam indicat, quamvis eodem instanti fuerit creatæ et assumpta, prius tamen natura et diversa actione fuisse creatam; et eadem quæst., art. 4, ad 3, dicit carnem prius natura uniri animæ, quam Verbo unionis personali. Unde sentit conceptionem humanitatis esse priorem et distinctam actionem ab unione humanitatis ad Verbum, quod in illa quæstione saepius repetit, ut ibi videbimus. Idem sentit in 3, dist. 5, quæst. 3, art. 4, ad 2, ubi affirmat, quod assumitur, præexistere assumptioni, non tempore, sed natura, seu secundum modum intelligendi. Idem tenet Alex. Alens., 3 p., quæst. 8, memb. 2, ubi dicit, conceptionem esse natura priorem assumptione, et esse carnis prius esse naturaliter assumptione carnis. Ibidem etiam distinguit creationem animæ, et dicit esse priorem assumptione. Expressæ id docet Durandus, in 3, dist. 15, quæst. 2, n. 4, ubi dicit has actiones esse distinctas, et posse eam, quæ prior est, sci-
cet, creationem animæ, vel formationem humanitatis, eamdem esse, vel conservari sine unione. Eamdem sententiam supponit Gabriel cum Ocham, in 1, dist. 30, q. 4, ubi ita distinguit creationem animæ Christi ab unione ad Verbum, sicut ab unione ad corpus, quas constat esse distinctissimas actiones. Idem Gabr., cum eodem Ocham, in 3, d. 1, quæst. 1, art. 1, et dist. 3, art. 1; Scot., dist. 4, q. 1. Et primo probari potest, quia actiones, ut ex philosophia constat, distinguuntur ex terminis; ergo, ubi termini sunt in re ipsa distincti, oportet actiones esse distinctas; sed in præsente termini sunt distincti, nam substantia animæ, vel materia, et humanitatis, est in re ipsa distincta ab unione ad Verbum, ut inferioris constabit; ergo et actio, per quam fit anima, et per quam unitur Verbo, sunt distinctæ. Sed hæc ratio non videtur efficax, nam in eadem forma fieri potest in forma accidentali et materiali, et unione illius ad subjectum; nam etiam entitas vel substantia talis forma distinguuntur ex natura rei ab unione; ergo paratione concludendum esset fieri per diversas actiones, quod tamen est falsum, quia cum hujusmodi forma non fiat nisi per eductionem de potentia subjecti, non potest alia actione fieri, et alia uniri; nam vel illa actio, qua fit, est cum materiali concursu subjecti, vel non; si non, ergo est creatio, quia est actio ex nullo subjecto, atque adeo ex nihilo; si vero fit cum materiali concursu subjecti,

ergo illam actio, quantumvis præcise ac formaliter sumpta, pendet essentialiter a subjecto, illique unitur; ergo ex vi illius, terminus ejus fit in subjecto, et unitur illi; ergo non est necessaria actio unius distincta. Sic ergo in præsente dici potest, etiamsi substantia humanitatis vel animæ sit distincta ab unione ad Verbum, nihilominus per eamdem actionem fieri, quia fit dependenter a Verbo, et non prius in se quam in Verbo.

7. *Sed nihilominus amplius declarari et argeri potest ratio illa in hunc modum:*

nam, tunc verum sit unam et eamdem esse actionem qua accidens fit et unitur subjecto, tamen, sicut in accidente in facto esse distinguimus entitatem accidentis ab actuali inhærentia seu unione, ita necesse est ut in ipsa actione distinguamus illam actionem, ut tendit ad entitatem, vel ad unionem accidentis, quia actio nihil aliud est quam fieri ipsius rei ut est ab agente; res autem in fieri et in facto esse servant inter se proportionem, et ideo si in facto esse est distinctio, erit etiam in fieri. Unitas ergo illius actionis productivæ et unitivæ accidentis in subjecto consistit in hoc, quod, licet illa duo ex natura rei distinguantur, tamen in ipsa actione se habent quasi partialiter, nam ita componunt unam actionem, ut essentialiter illam compleant, et illam actio, ut terminatur ad entitatem rei, essentialiter pendeat a tali modo actionis, quo fit in subjecto et ex subjecto, et consequenter includat quidquid necessarium est in actione ad uniendum formam subjecto. Quamvis enim illa actio una sit propter rationem factam, quæ est urgens, non tamen concipienda est ut omnino indivisibilis; nam, cum terminus non sit indivisibilis, sed aliquo modo compositus ex entitate formæ et modo unionis, non potest actio ipsa, quæ cum termino identificatur, esse indivisibilis; est ergo suo modo composita ex fieri entitatis et ex fieri unionis, utrumque essentialiter includens, atque ita pendens, et connexum unum cum alio, ut non possint in re separari, prout per talem actionem fiunt. Ex quo fit ut, quamvis entitas formæ, secundum se, seu secundum cognitionem aut subsistendi consequiam, sit prior quam unio ad subjectum, ut tamen fit per illam actionem, non sit prior ex natura rei quam unio ad subjectum. Hæc autem doctrina, licet vera sit in dicto exemplo, non videtur tamen posse ad praesens mysterium accommodari. Primo quidem, quia entitas naturæ humanæ, seu ani-

mæ, et unio ad Verbum, non solum distinguuntur ex natura rei, sed etiam sunt distincti ordinis, nam entitas animæ est naturalis, modus autem unionis est omnino supernaturalis; unde non est inter hæc duo illa naturalis connexio, quæ est inter formam accidentalem seu materiale, et unionem ejus ad subjectum; ergo actio, qua fit entitas animæ et unio ejus ad Verbum, non potest esse una, nee per modum simplicissimæ actionis, cum terminus non sit simplex, sicut de alia actione productivæ et unitivæ formæ dicebamus. Neque per modum actionis compositæ, saltem cum essentiali dependentia illius actionis, ut terminatur ad entitatem naturalem, ab alia veluti parte illius actionis, quæ terminatur ad modum supernaturalis unionis, quia non potest id, quod naturale est, ita essentialiter dependere ab eo quod est supernaturalis, vel fatendum erit ipsam entitatem naturalis animæ Christi fieri in rerum natura per actionem et modum omnino supernaturalis, quod inauditum est.

8. *Secunda secundæ sententiae probatio.* — *Objectio diluitur.* — Unde argumentor secundo, nam ex opposita sententia, sequitur animam rationalem Christi non fieri per creationem, quod est plane falsum, et contra modum loquendi Theologorum et Sanctorum; ergo. Sequela patet, tum quia creatio rei naturalis est actio ad ordinem naturæ pertinens, anima autem Christi dicitur facta per actionem alterius ordinis; tum etiam quia creatio est actio quæ fit ex nihilo per efficaciam agentis sine adminiculo alterius, anima autem Christi non ita facta est, sed cum actuali dependentia a Verbo tanquam a sustentante. Dicetur fortasse creationi tantum repugnare, quod sit actio ex presupposito subjecto, non vero quod sit actio ex præexistente supposito, ut sic dicam, seu cum actuali et essentiali dependentia a supposito terminante naturam factam per illam actionem; et hac ratione consequenter dicetur, animam Christi factam esse per creationem, quia, quoad entitatem suam non est facta ex presupposito subjecto, sed ex nihilo, non tamen per puram creationem, sed per creationem simul unitivam sui termini ad hypostasim Verbi. Sed contra hoc est imprimis, quia ad rationem creationis non satis est ut non sit ex presupposito subjecto; transubstantiationis enim non est actio ex subjecto, et tamen, quia est ex presupposito termino, censetur esse actio distinctæ rationis a creatione; ergo consequenter idem

posset in præsente probabilius dici. Deinde saltem sequitur animam Christi non factam esse per creationem ejusdem speciei, seu rationis, cum creatione aliarum animarum; consequens est falsum; ergo. Sequela patet, quia actio unionis hypostatica essentialiter distincta est ab actione, qua creatur anima nostra; et hæc creatio nullo modo pendet, nec pendere potest essentialiter ab actione qua fit illa unio; ergo, si creatio animæ Christi est eadem omnino actio cum unione, et, quatenus terminatur ad entitatem illius animæ, pendet essentialiter ab unione cum Verbo, seu ab ipso Verbo ut terminante, necesse est ut in ratione creationis, seu productionis animæ, sit actio essentialiter distincta a creatione aliarum animarum; consequens est contra communem sensum Theologorum omnium, ut supra ex D. Thoma visum est, et sumitur ex Augustino, epist. 99 ad Evodium, dicente: *Ita sibi creavit animam Dei Filius, ut ceteris creat, quod etiam docuit Hieronymus, apol. 2 cont. Ruff.; et Leo Pap., epist. 11: Nativitas, inquit, Domini secundum carnem, quamvis habeat quædam propria, quibus humanæ conditionis initia transcendit, non alterius tamen naturæ erat eius caro, quam nostra, nec alio illi quam cæteris hominibus, anima est inspirata principio.*

9. *Inconvenientia ex opinione opposita deducta.* — Et confirmatur primo, quia alias sequitur, si anima rationalis relinqueretur a Verbo, non posse conservari in rerum natura, nisi Deus nova actione ex se creativa, et naturaliter conservativa, illam inciperet conservare; consequens est sine fundamento dictum, et præter omnium sententiam. Et similiter sequitur, ad assumendam materiam corporis Christi, necessarium fuisse ut Deus desineret conservare materiam illa antiqua actione, qua prius eam conservabat, ut inciperet illam conservare per actionem qua illam Verbo uniebat; et e converso, quando per continuam nutritionem aliquæ partes corporis Christi ita resolvebantur, ut prorsus dimittentur a Verbo, quia non erant amplius assumendæ, sequitur, vel materiam illam fuisse annihilandam per suspensionem actionis conservative unionis ejus ad Verbum, quia per eam dicitur conservari in rerum natura; vel certe necessariam esse novam Dei actionem, per quam conservetur. Imo ulterius sequitur, etiam generationem Christi humanam, quantum ad formationem humanitatis et unionem animæ cum corpore, non fuisse actionem ejusdem rationis cum actione qua gene-

rantur alii homines; est enim eadem ratio de tota humanitate, quæ de creatione animæ; nam, ut infra dicam, tota humanitas assumpta est immediate, non solum ratione partium, sed etiam ratione totius. Unde tota etiam humanitas concepta seu formata est dependenter a Verbo; erit ergo concepta et unita per eamdem actionem, atque adeo per actionem alterius ordinis. Rursus sequitur, resurrectionem Christi fuisse actionem alterius ordinis ab illa, per quam resurgent alii homines; nam per illam actionem reproducta est Christi humanitas, non in se, sed in Verbo. Et explicatur apertius in hunc modum; nam in aliis hominibus, in quibus anima habet subsistentiam propriam, actio, qua anima unitur corpori, sive in generatione, sive in resurrectione, unit non solum entitatem animæ entitati materiae, sed etiam subsistentiam animæ partiali subsistentiae materiae, ut ego opinor; vel essentiae materiae, secundum alios. Atvero in anima Christi, quæ loco subsistentiae proprie habuit unionem ad Verbum, quando entitas animæ unita est entitati materiae, non subsistentia propria, quæ nulla erat, sed unio hypostatica partialis ipsius animæ, fuit unita unioni hypostaticæ partiali ipsius materiae, ut ita ex utraque composita sit una integra hypostatica unio totius naturæ, quæ omnia infra, quæstione sexta, late declarabuntur. Si autem eadem est actio qua formatur humanitas, sive in conceptione, sive in resurrectione, et qua unitur Verbo, necesse est illam actionem habere vim uniendi partiales uniones hypostaticas, et hoc modo uniendi etiam totam naturam Verbo; hæc autem actio longe altioris rationis est ab actione naturali, quæ solum potest unire animam proprie naturali subsistentiæ. Hæc autem omnia neque multiplicanda sunt sine convicente ratione, neque sunt consentanea modo loquendi Scriptura et Sanctorum, qui eodem modo loquuntur de resurrectione nostra et Christi, et de conceptione quantum ad substantialem formationem corporis et animæ, licet in principio efficiente, et in modo, et subita formatione corporis, fuerit alterius rationis. Imo, in modo loquendi interdum indicant formationem humanitatis antecedere assumptionem, quod saltem de naturæ ordine intelligendum est. Sic in Concilio Ephesino, canone 13, dicitur, *Verbum copulasse sibi carnem animatam anima rationali; et inferius dicitur, quod Verbum sustinuit generationem, carnis sue nativitatem, suam faciens.* Et similia multa in eo de-

creto, quod sumptum est ex epistola Cyrilli ad Nestorium, leguntur, in quibus satis significatur formationem humanitatis esse distinctam, et ordine naturæ antecedere ad unionem. Et idem sumi potest ex Sophronio, in sua epistola quæ refertur in VI Synodo, act. 11; et Damasc., lib. 3, c. 22; Fulg. et Leone, locis supra cit., et aliis Patribus, quos refert Canisius, lib. 3, de B. Maria, c. 22, dicentibus, simul ac creata fuit anima, vel forma humanitas, fuisse unitas Verbo. Demique nomen ipsum *assumptionis*, ut D. Thomas recte notavit, denotat, id quod assumitur, non fieri in rerum natura per eam actionem qua assumitur, sed supponi; quando enim aqua calida se reducit ad frigiditatem, non dicitur proprie assumere frigiditatem, sed illam in se producere.

10. *Notabil. primum.* — Ut, quod in hac quæstione verum esse censeo, exponam, præmitto illam non pendere (ut aliqui existimant) ex illa quæstione, an in humanitate Christi sit aliqua existentia creata præter existentiam Verbi, nam, licet qui negant hujusmodi creatam existentiam, magis consequenter loquantur, asserendo eadem actione produci animam seu humanitatem Christi in rerum natura, et uniri Verbo, tamen multi etiam qui de existentia Christi ita opinantur, distinguunt actiones, et dicunt creationem vel productionem terminari ad entitatem essentiæ, unionem vero ad communicationem existentiæ et subsistentiæ, quod tamen commode sustineri aut intelligi non potest, ut latius infra dicam, q. 17. Unde e converso, non est dubium quin opinio distinguens has duas actiones, aptior sit ad ostendendum esse in humanitate Christi existentiam creatam, quia creatio re vera necessario terminari debet ad rem existentem ut sic; nihilominus tamen neque illa opinio in hac fundatur præcipue; certius enim existimo esse in humanitate Christi existentiam propriam, quam actiones has distingui, ut suo loco ostendam. Neque omnino illa opinio ex hoc pendet, nam etiam qui affirmant hanc actionem esse unam, possunt defendere esse in humanitate existentiam propriam, quæ per hanc actionem fit dependenter a Verbo. Sicut accidens habet existentiam propriam distinctam ab existentia subjecti, quam eamdem retinet, quando separatur a subjecto et conservatur; et nihilominus per eamdem actionem fit et unitur, quia per illam recipit existentiam suam dependenter a subjecto.

11. *Secundum.* — Hinc colligo et adverto

12. Quocirca, qui existimant (ut Cajetanus, et alii) subsistentiam propriam naturæ esse priorem existentia, et comparari ad illam, ut potentiam ad actum, consequenter dicent substantialem existentiam pendere a subsistentia ut a sustentante, seu completere proprium receptaculum talis existentiæ; et similiiter dicent naturam pendere in esse simpliciter a subsistentia, quia sine illa non est naturaliter capax existentiæ; et, proportione servata, dicent humanitatem simpliciter pendere in esse simpliciter ab unione ad Verbum, quia sine illa non est capax existentiæ simpliciter, præsertim si verum est solum existere per existentiam increatum Verbi. Sed fundamentum hujus sententiæ mihi non probatur, quia supponit existentiam naturæ esse rem distinctam ab ipsa natura, esequi posteriorem subsistentia, et hanc esse veluti medium seu rationem conjungendi existentiam cum essentia, quæ mihi non sunt intelligibilia, ut in Metaphysica latius disputavi; et in præsente materia supponit illa sententia, unionem humanitatis ad Verbum, vel fuisse non tantum ad subsistendum, sed etiam ad existendum per existentiam increatum; vel etiam si in humanitate Christi admittatur existentia creata, ante hanc ordine naturæ præ-